

Kohn Edit Kollégáival A Fuchs És Schlichter Zománcárugyárban

Kollégáimmal a Fuchs és Schlichternél, a zománcárugyárban: a hátam mögött Marton Tibor, a kép jobb szélén meg Pádits Miklós. A többiek nevére nem emlékszem.

A polgári után egy egyéves kereskedelmi tanfolyamot végeztem, majd elhelyezkedtem a Nagy Ö. és társa nevű információs cégnél. Körülbelül egy évig dolgoztam ennél a cégnél. Utáltam a munkát, utáltam az etikáját. Angyalföldön volt egy zománcárugyár, a Fuchs és Schlichter, és egy ismerősöm 1927-ben vagy 1928-ban elhelyezett engem ott, mint gépírónőt. De a Schlichter, aki egy nagyon szigorú főnök volt, főleg azért vett fel, mert tudtam egy kicsit angolul, és angolul kellett bizonyos dolgokat megrendelni. Az épületben a tisztviselők lent voltak a földszinten, az emeleten egyedül Schlichter volt a főnöki szobában. Leszólt, hogy Kohn kisasszony, diktálok, és akkor föl kellett menni az emeletre. Az asztalából kihúzott egy kis fiókot, azon volt egy deszka, és én azon írtam, kézzel, gyorsírással, majd utána legépeltem az iratot.

A kollegáim közt fiúk is voltak, akik fönt az emeleten, ahova nem ért el a főnök, játszottak. Akkoriban tekerős számológépek voltak, és azt játszották, hogy ki mennyit tud tekerni. Aki leggyorsabban és legtöbbet tekert, az nyert. Persze nem volt tét, csak versenyeztek. Az egyik fiú Nádas József író-költő volt. Nagyon kedves volt hozzám, könyveket ajánlott mindig, hogy miket olvassak. Ő a felszabadulás után államtitkár lett a Népművelési Minisztériumban.